

Zilele trecute, marele Dick Fosbury, considerat unul dintre cei mai mari atleți din toate timpurile, campion olimpic la săritura în înălțime, în Mexic, 1968, s-a stins la 76 de ani. Atinse, cu noua tehnică, botezată «Fosbury Flop», 2,24. Toți l-au ovaționat, s-au scris pagini întregi despre inovatorul său stil și despre cum acesta poate aduce noi recorduri. Dar s-a retras după Mexico.

La cinci ani după incredibila sa performanță, a ajuns în Spania. Jurnalisti de aici prinseră a-l felicita, moment în care i-a întrerupt.

«Să fie clar, nu eu am venit cu acest stil! N-a fost un el, ci o ea! La o reuniune athletică, antrenorul meu de atunci mi-a spus că o fetiță sare oarecum ciudat, fără acea forfecare, ci cu spatele la bară, cu ochii spre cer. La o zi distanță, i-am adoptat stilul. Nu mi-a ieșit din prima, dar era clar că dădea roade. Ea a ajuns la Jocurile Commonwealth-ului, eu am devenit campion olimpic, cu record inclus. Aceasta este diferența!»

Fetița despre care vorbea Fosbury era Debbie Arden Brill.

«Invenția» sa nu a fost recunoscută, niciodată, la cotele la care ar fi trebuit.” (Cătălin Opreșan – „N-a fost un el, ci o ea!”, <https://www.gsp.ro/opinii/povestile-lui-oprisan-debbie-arden-brill-dick-fosbury-691308.html>)

22. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:

- a. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia istoria este scrisă de învingători
- b. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia, câteodată, istoria sportului poate fi și nedreaptă
- c. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia noua tehnică de săritură în înălțime (pe spate) este pe bună dreptate denumită „Fosbury Flop”
- d. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia noua tehnică de săritură în înălțime (pe spate) este în mod nedrept denumită „Fosbury Flop”

23. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:

- a. a contrazice ideea potrivit căreia istoria este scrisă de învingători
- b. a explica modul în care noua tehnică de săritură în înălțime (pe spate) a ajuns să fie în mod nedrept denumită „Fosbury Flop”
- c. a întări ideea potrivit căreia, cu atleta Debbie Arden Hill, istoria sportului a fost nedreaptă
- d. a analiza poziția autorului față de importanța tehnicii adoptate la săritura în înălțime pentru performanțele sportive obținute

24. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:

- a. să explice care ar fi motivele pentru care putem considera că istoria sportului a fost nedreaptă cu săritoarea în înălțime Debbie Arden Hill
- b. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la importanța tehnicii adoptate la săritura în înălțime pentru performanțele sportive obținute
- c. să susțină că noua tehnică de săritură în înălțime (pe spate) este pe bună dreptate denumită „Fosbury Flop”, căci învingătorului i se cuvine totul („The winner takes it all”)
- d. să pună la îndoială corelația dintre tehnica adoptată la săritura în înălțime și performanțele sportive obținute

Fie textul:

„În iulie 1966, Elisabeta a II-a acorda Cupa Jules Rimet, trofeul mondial, «căpitanului» Bobby Moore, care tocmai «driblase» un cancer.

Îi cunoștea, pe scurt, povestea din ultima perioadă. I se spusese că fusese depistat cu un cancer testicular, cu doi ani înainte, în 1964. Orhiectomie. Pierderea unui testicul. Când auzise că e vorba despre «căpitanul» naționalei, cel care urma să conducă trupa din Albion la Campionatul Mondial chiar de acasă, întrebă, oarecum temătoare: «Dar mai poate juca fotbal?»

Boala nu avansase, nu se extinsese, tratamentul fusese făcut oarecum în secret, cu așa ceva nu adunai audiență. «Majestate, celelalte organe nu i-au fost afectate, iar Bobby este un luptător», auzise. «Doamne, ce poveste de viață!», replicase.

În 1966 Elisabeta a II-a avea 40 de ani. Bobby Moore, 25. Mereu le povestise apropiaților că admiră astfel de oameni, dotați cu un munte de voință, care putuseră să treacă peste tot felul de nenorociri. Mai ales un sportiv. Fotbalistul primise banderola într-un mai 1963, la doar a 12-a sa prezență: Johnny Haynes se retrăsese, Jimmy Armfield era accidentat. Cel mai tânăr căpitan din istorie!

Nu putea spune că era topită după fotbal, dar pentru că din a sa țară se dăduse ora exactă în acest sport, nu era indiferentă. Pe la trei ani o urcaseră pe un cal, se împrieteniseră repede. La patru, primise propriul ponei, pe Peggy, de care se atașase enorm. Devenea, treptat, o călăreață de calitate. Englezii iubeau acest lucru, dar Regina știa că nimic nu se compară cu fotbalul.

«England, England!»

Pe 30 iulie 1966 era marea finală. Anglia – Germania Federală, milioane de orgolii. Acceptase din prima, mai ales că ultimul act avea să fie pe «Wembley».

Coborâseră, la început, dimpreună cu prințul consort, pe gazon, pentru a felicita cele două echipe. 96.924 de suflete acolo, 32.300.000 de urmăritori la TV. Povestea e știută: 2-2 la finalul timpului regulamentar, 4-2 victorie Anglia, cu Geoff Hurst autorul unei «triple» și cu faimosul gol – a fost sau n-a fost? – validat de Gottfried Dienst, după cele povestite de «asistentul» Tofiq Bahramov.

Atunci, la final, cu Anglia campioană mondială, Bobby Moore a primit trofeul din mâna sa. Și, în timp ce căpitanul ridica deasupra capului Cupa Jules Rimet, de peste tot se auzea: «England, England!».

Anii aveau să treacă. Bobby Moore, 647 de meciuri pentru West Ham, 108 la naționala Angliei, se stingea în 1993, grav bolnav, după mai multe operații. Avea cu puțin dublul vârstei din faimoasa finală. Casa Regală transmitea, atunci, condoleanțe.

8 septembrie...

De atunci, din 1966, Anglia a mai prins o finală de CE, contra Italiei, și a devenit campioană europeană la feminin, după o victorie contra Germaniei.

Regina Elisabeta a II-a a Marii Britanii a decedat joi. «Regina a murit în pace la Balmoral» a fost anunțul.

Majestatea Sa a patronat cai, a participat, ca spectator, la diferite curse, a acordat trofee la turneele de tenis. Însă englezii consideră, și azi, că pe 30 iulie 1966 a participat la cel mai important eveniment sportiv din viața lor.

Azi, în memoria Reginei, la Hyde Park s-au tras 96 de lovituri de tun, la intervale de zece secunde, câte una pentru fiecare an din viața Elisabetei a II-a. Acum, prințul Charles al III-lea urmează să fie proclamat în mod oficial rege, în cursul unei reuniuni, la Londra, a Consiliului Succesiunii." (Cătălin Opreșan – Regina și Cavalerul, <https://www.gsp.ro/opinii/povestile-lui-opresan-regina-si-cavalerul-674083.html>)

25. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:
- fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia poveștile eroilor de altădată pot fi date uitării, întrucât istoria continuă și ne aduce în atenție alte și alte personaje
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia, pe 30 iulie 1966, căpitanul Bobby Moore primește în mod nemeritat trofeul mondial din partea reginei Elisabeta a II-a
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia poveștile eroilor de altădată pot fi date uitării, întrucât istoria continuă și ne aduce în atenție alte și alte personaje
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia englezii încă mai cred că, pe 30 iulie 1966, regina Elisabeta a II-a a participat la cel mai important eveniment sportiv din istoria lor

26. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:
- a. a contrazice ideea potrivit căreia regina Elisabeta a II-a este un personaj important pentru istoria sportului din Marea Britanie
 - b. a explica detaliat modul în care istoria continuă și după dispariția anumitor personalități, aducându-ne în centrul atenției alte și alte personaje ori povești
 - c. a analiza poziția autorului față de importanța reginei Elisabeta a II-a pentru istoria sportului din Marea Britanie
 - d. a întări ideea potrivit căreia poveștile eroilor de altădată merită să mai fie spuse, încă, deși istoria continuă și ne aduce în atenție alte și alte personaje ori povești
27. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:
- a. să analizeze corelația dintre problemele de arbitraj și performanța sportivă obținută de Anglia la Campionatul Mondial de fotbal din 1966
 - b. să susțină că poveștile eroilor de altădată merită să mai fie spuse, încă, deși istoria continuă și ne aduce în atenție alte și alte personalități ori povești
 - c. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la rolul/importanța personalităților în istorie
 - d. să explice care ar fi cauzele pentru care, pe 30 iulie 1966, regina Elisabeta a II-a acordă în mod absolut nemeritat trofeul mondial căpitanului naționalei Angliei

Fie textul:

„De ce omorâți oameni tineri?

Pentru că violența, cu încununarea ei, omorul, este o Valoare în societatea... civilizată contemporană. Care lasă în urmă, în cazul dureros de multor adolescenți, cinstea, demnitatea, dreptatea, bunătatea, mintea mobilată, bunul simț. Asta se întâmplă pentru că violența este simplă și rapidă, aduce imediat beneficii de imagine, într-o lume în care viteza vieții crește mereu. E mult mai ușor să omori un om decât să construiești un spital.

Sunt tot mai numeroși tinerii care trăiesc fără niciun gând de viitor, aidoma animalelor. Bătrânii de azi au avut, cu ani în urmă, închipuiri pe termen lung în legătură cu viața ce-i aștepta. Sunt generațiile care aveau răspunsuri la întrebarea: «Ce vrei să fii când o să fii mare?». Acum, răspunsul dominant este: «Vreau să fiu mare! Să fiu în centrul atenției! Și repede. Și n-are importanță cum». Comițând un viol, un jaf, făcând o șmecherie cu care să copiezi la examen sau să te umpli de bani, un selfie cu o mare vedetă, scoțând picioarele pe geamul mașinii, cumpărate de tata, la peste 100 km/h, producând accidente mortale, fugind de poliție până când ești oprit cu focuri de armă sau poate nici atunci.

Omorând cu premeditare un om sau mai mulți.

Ce se întâmplă după asta? Nu vei putea fi executat, căci pedeapsa cu moartea e desființată. Într-un fel sau altul, în Justiția din România, până la urmă o să scapi, cu maximum câțiva ani. Vei fi celebru și respectat printre cei ca tine. Pentru că ai valoare. Cu care vezi tu ce mai faci pe urmă...

Democrația liberală înseamnă, de vreo 200 și ceva de ani încoace, în primul rând încercarea de a exclude folosirea forței, a violenței, a relațiilor agresive de putere pentru a tranșa dispute între oameni și între state. Diversele forme de oligarhie, de la monarhie absolutistă, până la dictatură comunistă sau juntă militară de extremă dreaptă, se bazează tocmai pe forță, violență și crimă. Or, în momentul de față, democrația liberală este peste tot sub asediu. Tentația mâinii strânse pumn, a liderului maxim, politica violenței, a lui «kto kavó» (care pe care), cum cu drag zicea Lenin, se răspândesc ca benzina aprinsă pe tot globul. În fond, e o întoarcere spre animalitate, catalizată de înalta tehnologie.

Ieri, a intrat în Serbia. Azi, răvășește Franța și năvălește în România, «țară sigură», cum declară ministrul de Interne Predoiu, după crimele în serie de la Craiova, Teleorman și

Timișoara. După ce senatoarea Șoșoacă i-a amenințat pe parlamentari că le dă foc. Țară sigură, adică mori la sigur.

Nu am a le spune adulților de tip Predoiu decât că societatea care le dă ghes la crimă celor tineri nu au creat-o ei, tinerii – e opera părinților și bunicilor." (Cristian Tudor Popescu – Animalul cu telefonul în mână, https://www.facebook.com/CTPopescu/?locale=ro_RO)

28. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:

- a. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia degradarea morală a societății contemporane este cea care îi împinge pe tineri spre violență și, la limită, spre crimă
- b. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia progresul tehnologic a permis excluderea utilizării forței, a violenței în rezolvarea conflictelor social-politice din prezent
- c. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia ne confruntăm în zilele noastre cu o întoarcere spre animalitate a social-politicului, catalizată de progresul tehnologic
- d. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia degradarea morală a societății contemporane este cea care îi împinge pe tineri spre violență și, la limită, spre crimă

29. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:

- a. a întări ideea potrivit căreia actualul climat social-politic este cel care determină faptul că tinerii adoptă cu ușurință comportamente violente și, la limită, ajung să comită crime
- b. a contrazice ideea potrivit căreia tot mai mulți tineri adoptă cu ușurință comportamente violente și, la limită, ajung să comită crime
- c. a explica modul în care progresul tehnologic determină degradarea morală a societății contemporane
- d. a analiza poziția autorului față de importanța progresului tehnologic pentru calitatea relațiilor interumane și a celor interstatale din lumea zilelor noastre

30. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:

- a. să pună la îndoială corelația dintre progresul tehnologic și degradarea morală a societății contemporane
- b. să susțină că actualul climat social-politic este incapabil să-i determine pe tot mai mulți tineri să adopte cu ușurință comportamente violente și, la limită, să comită crime
- c. să explice care ar fi cauzele pentru care tot mai mulți tineri adoptă cu ușurință comportamente violente și, la limită, ajung să comită crime
- d. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la relația dintre degradarea morală a societății contemporane și comportamentul violent al tot mai multor tineri

Fie textul:

„*Ține minte, mă băiete, cine apucă puterea o folosește pentru el, nu pentru cioloveci.*»

După 33 de ani trăiți în dictatură și 33 în democrație, n-am cum să nu-i dau dreptate tatălui meu. Căci n-am văzut niciodată, nici înainte, nici după '89, un politician, un ins cu grad sau funcție înalte, și/sau cu bani grămadă, căruia să-i pese cu adevărat de oameni. De fapt, n-am văzut un om al puterii care să fie un om bun.

Căci scopul pătrunderii în înalta societate nu e să faci să le fie bine celor mulți, ci să te sui tu peste ei. Ca să te bucuri de vile, «gipane», haine și localuri de lux, călătorii la vârf în străinătate, trebuie să existe niște săraci pe care să-i disprețuiești, să-i expediezi din gâtul mâinii când se milogesc, sau să le dai ceva cât să nu moară de foame și să-ți zică «Să trăiți!». Așa te vei simți bine. Pe când, dacă toți profesorii ar putea să se bucure de sejururi șic pe glob, din Japonia în Patagonia, ca ale președintelui fost profesor, ele și-ar pierde gustul pentru dl Iohannis și consoartă.

Și profesorii mai au ceva ce îi face foarte buni de umilit. Ei sunt cei care le dădeau note mici viitorilor politicieni, cei care îi dojeneau că nu știu una-alta, că nu cunosc limba română și nici nu vor s-o învețe, că pun «decât» în loc de «doar» și «care» în loc de «pe care». Și le

spuneau: «N-o să se aleagă nimic de capul tău». Acum, când sunt ștăbi cu doctorate de partid și de stat, e o dulce răzbunare să îi albă la mână pe amărății de belferi, zăbătându-se pentru un bănuț în plus la un salariu de mizerie – «Care pe care, dom' profesor?».

Chiar dacă mâine li s-ar mări salariile („Im-po-si-bil», le-a spus prof. Iohannis), așa cum le mărește Bode polițiștilor, probabil ca să intre mai hotărât în cadrele didactice dacă se vor încăpățâna să rămână în stradă, prețuirea meseriei de profesor în România rămâne praf. Aș vrea să văd un sondaj printre elevi: câți visează să devină profesori? Sau n-aș vrea să-l văd, căci m-ar umple de tristețe. Tot mai mulți sunt cei care se fac dascăli, cu chiu cu vai, fără vreo chemare, fără să-i intereseze școala sau elevii, în lipsă de ceva mai bun. Cu speranța că vor scoate bani din meditații la negru. Gata oricând să-și ia tălpășița din meserie. Cercul vicios se închide implacabil: cu cât prestigiul școlii scade, cu atât incompetența și dezinteresul profesorilor cresc, consolidând scăderea prestigiului.

Asta nu se rezolvă nici prin dictatură, nici prin democrație, nici de către stânga, nici de dreapta, nici la un loc – e o problemă de miez al ființelor omenești dintr-o țară. După 33 de ani, nu mai pot să pretind că știu o soluție.” (Cristian Tudor Popescu – Care pe care, dom' profesor?, https://www.facebook.com/CTPopescu/?locale=ro_RO)

31. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:
- fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia problema calității sistemului de învățământ și a nivelului de trai al profesorilor din România este una dificil de soluționat
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia climatul social-politic românesc determină prestigiul de care se bucură în țara noastră școala și, implicit, profesorii
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia problema prestigiului de care se bucură meseria de profesor în România de azi este una dificil, probabil imposibil de soluționat
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia școala românească și, implicit, profesorii din ce în ce mai incompetenți și dezinteresați din România își merită soarta
32. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:
- a analiza poziția autorului față de importanța nivelului de salarizare al profesorilor români pentru prestigiul de care se bucură această categorie socioprofesională
 - a întări ideea potrivit căreia problema prestigiului de care se bucură meseria de profesor din România zilelor noastre este una dificil, dacă nu chiar imposibil de soluționat
 - a explica modul în care școala românească și, implicit, profesorii din ce în ce mai incompetenți și dezinteresați din România ajung să-și merite soarta
 - a contrazice ideea potrivit căreia nivelul de salarizare al profesorilor români este irelevant pentru prestigiul de care se bucură această categorie socioprofesională
33. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:
- să pună la îndoială corelația dintre climatul social-politic românesc și prestigiul de care se bucură în țara noastră școala și, implicit, profesorii
 - să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la prestigiul de care ar trebui să se bucure școala și, implicit, profesorii
 - să explice care ar fi cauzele pentru care guvernului român i-ar fi imposibil să mărească salariile profesorilor în contextul actual
 - să analizeze modul în care social-politicul din România zilelor noastre determină scăderea prestigiului școlii și al meseriei de profesor

Fie textul:

„Diferență mare anul acesta între două filme și restul de opt din cele zece nominalizări la Oscarul pentru Cel mai bun film. Acestea sunt: Banshees of Inisherin și The Fabelmans. Titlul primului l-aș traduce lelele din Inisherin, fiind vorba de duhuri feminine care îi pocesc pe cei ce le jignesc. Este cel mai original și memorabil film pe care l-am văzut în ultimii ani.

Deși are o atmosferă irlandeză de-acum un veac excepțional reconstruită vizual, filmul pătrunde în relații general umane stranie, care ies rar la iveală. De pildă, cum poate să izvorască răul din bunătate. Cum te poți apăra de o astfel de bunătate, atacându-te pe tine însuși, nu pe celălalt. Colin Farrell face probabil cel mai bun rol din carieră, un fel de monstru al dorinței de a comunica, chiar dacă nu are ce. Monstrul ăsta e născut adesea de rețelele de socializare, de «împrieteniire», ale zilei de azi.

Dar performanța actoricească absolut impresionantă îi aparține lui Barry Keoghan, în rolul unui tânăr oligofren. Din potmolul minții lui, răzbate dorința elementară de a iubi și a fi iubit, care nu cere inteligență, dar viața i-o refuză și pe asta. I-aș da fără să șovăi Oscarul lui Keoghan pentru Cel mai bun actor în rol secundar. Iar lui Banshees of Inisherin, Cel mai bun film, Cel mai bun scenariu. [...]

Cât privește marele favorit, cu nouă nominalizări, *Everything, Everywhere, All at Once*, adică Orice, oriunde, totul odată, n-ar fi o nedreptate să ia Oscarul pentru montaj, iar Michelle Yeoh, Cea mai bună actriță în rol principal. Dar atât. [...]” (Cristian Tudor Popescu – *Ielele*, E.T. și Duda de Aur, https://www.facebook.com/CTPopescu/?locale=ro_RO)

34. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:
- fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia *Banshees of Inisherin* este un film mai bun decât marele favorit la Oscarul de anul acesta, *Everything, Everywhere, All at Once*
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia *Banshees of Inisherin* este un film mai bun decât marele favorit la Oscarul de anul acesta, *Everything, Everywhere, All at Once*
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia favoritul Oscarurilor de anul acesta, *Everything, Everywhere, All at Once* este un film mai bun decât *Banshees of Inisherin*
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia marele favorit, *Everything, Everywhere, All at Once*, ar merita să primească vreun premiu la Oscarurile de anul acesta
35. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:
- a contrazice ideea potrivit căreia numărul de nominalizări este irelevant pentru șansele ca un film să câștige vreun premiu Oscar
 - a explica detaliat pentru ce categorii va primi în acest an premiul Oscar filmul cu cele mai multe nominalizări, *Everything, Everywhere, All at Once*
 - a întări ideea potrivit căreia marele favorit, *Everything, Everywhere, All at Once*, nu ar merita să primească anul acesta Oscarul pentru Cel mai bun film
 - a analiza poziția autorului față de importanța numărului de nominalizări pentru șansele ca un film să câștige vreun premiu Oscar
36. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:
- să explice care ar fi motivele pentru care *Banshees of Inisherin* este un film mai bun decât marele favorit la Oscarul de anul acesta, *Everything, Everywhere, All at Once*
 - să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la relația dintre numărul de nominalizări și numărul de premii Oscar acordate unui film
 - să susțină că nu ar fi o nedreptate ca marele favorit, *Everything, Everywhere, All at Once*, să primească în acest an Oscarul pentru Cel mai bun film
 - să pună la îndoială corelația dintre numărul de nominalizări și numărul de premii Oscar obținute de un film

Fie textul:

„Întrebarea pe care și-o pune Jakob Rosenberg în cartea sa (Criteriul calității în artă) apărută, în traducere, la Editura Meridiane e una de bun-simț: există criterii obiective pentru stabilirea valorii unei opere de artă? Răspunsul, argumentat istoric și analitic de-a lungul întregii lucrări, e tot de bun-simț: asemenea criterii există. Dar deși, prin consens unanim, ele pot trece drept obiective, valabilitatea lor rămâne relativă. Cum vedem, răspunsul merge

cu precauția până la a se autodizolva. Că, până la un punct, se pot face judecăți de valoare corecte, dar că nimeni nu poate garanta, în absolut, infailibilitatea lor – o știm cu toții. Răspunsul pe care și-l dă Rosenberg nu putea fi altul. Se naște, atunci, problema dacă el și-a pus bine întrebarea. [...]

Obiectivitatea – cu alte cuvinte, deplina securitate a evaluării unui obiect artistic – e postulată ca ideal de două specii ale consumatorilor de artă: negustorii și publicul larg. În ce ne privește, o socotim o problemă marginală, atât pentru cel ce caută întâlnirea nemijlocită și dezinteresată cu plastica, cât și pentru cel care o abordează de la nivelul filozofiei culturii. Cine face – ca Max Dvořak, să zicem – Kunstgeschichte als Geistesgeschichte (Istoria artei ca istorie a spiritului) nu se oprește decât din pur protocol asupra întrebării «Cum putem fi siguri că o pictură bună e bună?». Negustorul, da: el se ocupă numai de asta. El vrea să știe care e metoda de a nu se păcăli, care sunt reperele optimei achiziții. Iar publicul larg crede, în genere – influențat și de o anumită literatură de popularizare –, că a te pricepe la artă echivalează cu a separa chirurgical binele de rău, așa cum se separă, în producția industrială, reușita tehnică de rebut. La baza acestui discernământ ar sta miraculoasa «artă de a privi», constând într-un rețetar ce se poate învăța. Cartea lui Rosenberg poate fi, între altele, citită și ca un asemenea rețetar. Nu vom susține că o anumită tehnică de a diseca imaginea nu e necesară pentru stabilirea unui prim contact cu ea. Vom specifica doar că o asemenea tehnică e mai puțin decât o metodă de a înțelege arta: e, doar, o metodă de a te pregăti să o înțelegi. Artă de a privi un tablou trebuie socotită deci ca fiind artă de a aștepta în mod adecvat revelația lui. Ea are rolul unei simple discipline prealabile. E o gimnastică, un fel de a da ocol valorii, un fel de a o ține de vorbă până se produce dezvoltarea ei. Artă de a privi un tablou nu ne oferă cheia picturii – cum ar pretinde un sumar pozitivism pedagogic –, ci doar un minim cod al buneicuvințe, necesar unei întâlniri civilizate cu ea. E bine să știi, desigur, cu ce să începi atunci când te afli dinaintea unei capodopere și când emoția nu e încă destul de puternică pentru a-ți arăta drumul. Dar analiza e cu atât mai bine condusă cu cât identifică mai iute inanalizabilul, cu cât e mai aproape de a se aboli pe sine. Amatorul de artă, ca și specialistul vor trebui, de aceea, să învețe simultan morfologia imaginii și relativitatea acestei morfologii. Una fără cealaltă eșuează în didactică stearpă într-un caz sau în inarticulare sentimentală – în celălalt. Și, oricum, amatorul de artă, ca și specialistul vor trebui să renunțe definitiv la ideea că dialogul cu arta are drept țintă un contabilicesc act de evaluare. Ce vom răspunde totuși acelor care ne somează să le explicăm cum se poate degusta un tablou? Le vom răspunde că somația lor e de tipul: «Explică-mi cum să mă îndrăgostesc!». Că există, firește, o «regie» a iubirii, o tactică și o strategie a ei – ca în scrisorile priceputei Ninon de Lenclos –, dar că ele abia dacă pot tapisa anticamera Erosului. Înțelegerea artei, ca orice gest al iubirii, nu e o chestiune de metodă, înainte de a fi o performanță a investirii de sine. Înțelegi cu atât mai bine o imagine cu cât conținutul tău de viață și de cultură e mai cuprinzător. Ea nu-ți restituie decât propriul tău efort și propria ta dimensiune. Prin urmare, într-un tablou vezi atâta cât ar putea și el să vadă, dacă ar privi în adâncul tău. Restul e abuz retoric sau sistematic pentru belferi. [...]

Despre obiectivitatea valorii, în speță a frumosului, încercase și Platon să afle ceva, în Hippias Maior. Dar încrâncenarea dialectică a filozofului sfârșea, acolo, într-o aporie. Dialogul nu culminează cu o definiție, ci cu o reverență dinaintea misterului. «Sunt tare grele cele frumoase» – sună, voit sărăcăcios, ultimul său rând. Închizând cartea lui Jakob Rosenberg, mi-am spus că pe teritoriul în care Platon coboară, cu atâta simț al răspunderii glasul, putea și el – cunoscutul conferențiar de la National Gallery din Washington – să pășească cu un dram de sfială în plus." (Andrei Pleșu – «Obiectivitatea» calității artistice, fragment din Ochiul și lucrurile, <https://dilemaveche.ro/sectiune/editoriale-si-opinii/situatiunea/obiectivitatea-calitatii-artistice-2290668.html>)

37. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:
- fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia există criterii obiective pentru stabilirea valorii unei opere de artă
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia, în lucrarea *Criteriul calității în artă*, Jakob Rosenberg soluționează în sfârșit dificila și importanta problemă a obiectivității frumosului
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia, în lucrarea *Criteriul calității în artă*, Jakob Rosenberg soluționează în sfârșit spinoasa și esențiala problemă a obiectivității frumosului
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia, pentru un filosof al culturii, problema identificării unor criterii obiective pentru a stabili valoarea unei opere de artă este una marginală
38. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:
- a contrazice ideea potrivit căreia atât amatorul de artă, cât și specialistul vor trebui să renunțe definitiv la ideea că dialogul cu arta are drept țintă un act de evaluare obiectivă
 - a ilustra modul în care problema obiectivității frumosului devine extrem de importantă pentru negustorii de artă și pentru publicul larg
 - a analiza poziția autorului față de importanța problemei obiectivității frumosului pentru un filosof al culturii
 - a întări ideea potrivit căreia putem avea dubii cu privire la justetea modului în care își construiește problematica Jakob Rosenberg, în lucrarea *Criteriul calității în artă*
39. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:
- să pună la îndoială ideea potrivit căreia cartea lui Rosenberg, *Criteriul calității în artă*, eșuează în încercarea de a soluționa corect (și definitiv) problema identificării unor criterii obiective pentru a stabili valoarea unei opere de artă
 - să pună la îndoială punctul de vedere formulat de Jakob Rosenberg referitor la modul în care poate fi soluționată corect (și definitiv) problema obiectivității frumosului
 - să susțină punctul de vedere formulat de Jakob Rosenberg referitor la modul în care poate fi soluționată corect (și definitiv) problema obiectivității frumosului
 - să explice detaliat motivele pentru care cartea lui Rosenberg, *Criteriul calității în artă*, poate fi privită ca o încercare de a ne oferi un ghid practic pe care să-l putem învăța și care ar fi întotdeauna capabil să ne ajute în a stabili corect valoarea unei opere de artă

Fie textul:

„[...] Așadar, ne imaginăm cum va fi viața noastră în viitor, cu Inteligența Artificială rezolvându-ne mii de chestii. Lăsându-i la o parte pe hiperoptimiștii care primesc viitorul țopăind de nerăbdare și pe hiperpesimiștii care s-ar piti în munți, am impresia că părerea de mijloc (în sens aristotelian) e împărtășită de cei mai mulți oameni, care zic că va fi un fel de bine (în sensul confortului) dublat de unele rele (de la degenerarea fizică și morală a speciei noastre la apariția unor noi amenințări teribile la adresa bieților omuleți care suntem și care, vai, se joacă cu focul...). Eu cred că, în afara confortului, Inteligența Artificială va fi benefică oamenilor și dintr-un alt motiv decât acela al confortului. Eu cred că Inteligența Artificială ne va «demoderniza», adică ne va scăpa de una din cele mai rele boli ale modemității, măcar într-o privință. Vom regăsi, cred, reflexele uitate ale omului medieval și ale omului renescentist, reflexe sănătoase, care ne-au adus atât de mult bine nouă, ca civilizație. Să vedeți de ce cred asta.

Poate că cel mai interesant efect al «democratizării» Inteligenței Artificiale este decăderea prestigiului obiectiv al imaginii și creșterea prestigiului ei simbolic. Cu asta, zic, ne întoarcem în Evul Mediu și-n Renaștere, ceea ce mă bucură enorm, căci o asemenea întoarcere este neîndoiește un episod istoric de curățire a minții noastre.

Să mă explic: e deja limpede că aproape oricine poate produce orice fotografie sau film vrea cu Inteligența Artificială. Și că acest produs crește în veridicitate pe măsură ce tehnologiile Inteligenței avansează. Vrei să difuzezi o poză cu clădirea Guvernului prăbușindu-se, o secvență cu președintele țării gonind pe o motocicletă în chiloți, un interviu cu primarul tău ordonând transformarea tuturor școlilor în bordeluri sau o declarație a lui Putin care ordonă atacul nuclear generalizat – o poți face încă de-acum cu ceva pricepere, dar în viitor o vor putea face tot mai mulți oameni din ce în ce mai ușor. Lecția evoluției tehnologice este următoarea: avansul tehnologic presupune democratizarea lui (din ce în ce mai multă lume are acces la noua tehnologie, iar accesul e din ce în ce mai facil) simultan cu creșterea performanței tehnologiei democratizate. Astfel, Inteligența Artificială va permite practic oricui să realizeze ce imagine vrea, iar acea imagine va fi atât de veridică încât aproape nimeni nu-și va putea da seama că e fabricată. Astfel, Inteligența Artificială ne va ajuta să producem minciuni cu un grad atât de ridicat de credibilitate, încât ne va fi imposibil să le detectăm ca atare.

În acel moment, formule precum «am văzut eu la televizor» sau «am văzut eu pe Internet» sau «am văzut eu fotografia clară» își vor pierde caracterul peremptoriu. Imaginea își va pierde forța probantă. Imaginea își va pierde obiectivitatea. Dar, evident, nu va dispărea, ci va prolifera. Astfel, imaginea își va regăsi rolul simbolic, căci cel de martor obiectiv, «curat» și limpede va dispărea. Imaginea va fi importantă nu pentru că arată ceva, ci pentru că spune ceva. Spune ceva de dincolo de ea. Oamenii nu se vor mai raporta la imagini ca la un adevăr material, ci ca la un simbol al unui adevăr pe care mintea lor va fi nevoită să-l descopere. Adică oamenii vor regăsi exact relația pe care omul medieval și cel renescentist o aveau cu imaginea. Sau, cum se spune acum, cu iconicul.

Paradoxal, faptul că prin Inteligența Artificială oricine poate minți credibil va însănătoși mintea și sufletul omenesc. Primul pas, și chiar cel decisiv, este să admitem toți că imaginile nu mai pot avea forța unui adevăr material și imediat în epoca Inteligenței Artificiale, așa cum dobândiseră în modernitate. Și gata, ne-am eliberat.

De asemenea, se va termina cu maxima stupidă «o imagine face cât o mie de cuvinte». Când imaginea suprimă cuvintele, când le va face inutile (cum tinde să se întâmple acum, în epoca emoticoanelor), inteligența umană intră în declin. Nu e de mirare că IQ-ul general scade, că examenele sunt din ce în ce mai ușoare, că lenea mintală este deja direct valorizată pozitiv. Dacă vrem să inversăm trendul de imbecilizare confortabilă generală este necesară revenirea cuvântului la putere, este necesară reclădirea prestigiului abstracțiunii în dauna evidenței. Astfel, cred, Inteligența Artificială ne va ajuta tocmai prin pericolul pe care îl presupune. Și, poate, ne va ajuta împotriva voinței ei. Căci, mai nou, aud că Inteligența Artificială poate «să-și procure» voință...” (Sever Voinescu – Inteligența Artificială și omul medieval din noi, <https://dilemaveche.ro/sectiune/editoriale-si-opinii/tilc-show/inteligenta-artificiala-si-omul-medieval-din-noi-2281572.html>)

40. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:
- fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia Inteligența Artificială ne va putea ajuta în vreun fel, întrucât ea reprezintă doar o amenințare gravă la adresa umanității
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia, deși Inteligența Artificială ne va ajuta (în sensul confortului), totuși ea reprezintă o amenințare gravă pentru specia umană
 - fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia Inteligența Artificială ne va ajuta tocmai prin pericolul pe care îl presupune
 - fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia Inteligența Artificială va fi benefică oamenilor și dintr-un alt motiv decât acela al confortului
41. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:
- a întări ideea potrivit căreia Inteligența Artificială ne va ajuta tocmai prin pericolul pe care îl presupune, determinându-ne să pierdem încrederea în forța probantă a imaginilor

- b. a explica modul în care, în epoca modernă a emoticoanelor, imaginea ajunge să suprimă cuvintele, să le facă inutile, ceea ce determină un declin al inteligenței umane
- c. a contrazice ideea potrivit căreia Inteligența Artificială ne va ajuta să încetăm să mai credem în maxima «o imagine face cât o mie de cuvinte»
- d. a analiza poziția autorului față de importanța Inteligenței Artificiale pentru valorizarea pozitivă a lenei mintale

42. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:

- a. să pună la îndoială corelația dintre Inteligența Artificială și actualul proces de imbecilizare confortabilă generală a umanității
- b. să explice care ar fi cauzele pentru care Inteligența Artificială va fi periculoasă pentru specia umană, pe care o va determina să renunțe la modernitate și să revină la reflexele uitate ale omului din Evul Mediu și din Renaștere
- c. să susțină că Inteligența Artificială va fi benefică oamenilor, prin faptul că-i va determina să renunțe la păguboasele metehne ale modernității și să redobândească reflexele uitate, dar sănătoase ale omului medieval și ale omului renascentist
- d. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la relația dintre Inteligența Artificială și procesul de imbecilizare confortabilă generală a umanității

Fie textul:

„[...] De obicei, ne uităm strâmb la «Sodoma» occidentală: de acolo ne vin toate relele. Ei, cei din apus, ne-au năpădit cu lipsa lor de tradiții, cu tot felul de tehnologii imorale, cu pofta lor de consum și cu lipsa lor de evlavie. La noi pâlpâie încă flacăra umanității adevărate. Suntem săraci și cinstiți. Săraci și cu frica lui Dumnezeu. Săraci și fără noroc. Mărturisesc că mi se întâmplă și mie, uneori, să mă întorc din Vest oarecum sâstisit. Nu e nici acolo paradisul pe pământ. Și totuși, dracul occidental nu e chiar atât de negru. Sunt îngeri și spre apus. Din păcate, de ei nu ne lăsăm năpădiți. Să luăm un exemplu. De multă vreme, în România (dar nu numai în România) studiile clasice sunt în suferință. Greaca a dispărut de mult din programele școlare (tatăl meu încă avea ore de greacă în liceu), deși amplasamentul nostru geografic, istoria noastră și religia noastră ar fi trebuit să-i acorde o atenție specială. Latina a pierdut de asemenea teren, în ciuda orgoliilor noastre de moștenitori ai Romei, răătăciți într-o mare slavă. Nimeni nu mai are timp și înclinație pentru învățarea «limbilor moarte», resimțite ca străine de duhul modernității și al progresului. Ei bine, într-o țară hipercivilizată cum e Germania, o țară în care nici limba, nici tradițiile locale nu trimit la Bizanț sau la latinitate, asistăm, dintr-odată, la un reviriment al apetitului pentru greacă și latină. În vara trecută, un articol din Frankfurter Allgemeine Zeitung (nr. 149 din 28/29 iunie) semnală un fenomen nou în universul gimnazial al țării. În vreme ce în anul școlar 1999/2000 un elev din patru opta pentru studiul limbii latine, acum aceeași opțiune apare la un elev din trei. Interesul pentru greacă a crescut și el în ultimii opt ani. Analiza acestui «trend» a provocat comentarii și concluzii spectaculoase. Profesorii și elevii vorbesc despre virtuțile redescoperite ale studiilor clasice cu un entuziasm de care ar fi grozav să ne lăsăm contaminați. «Greaca și latina sunt, prin superioara lor complexitate, un bun antrenament pentru gândirea diferențiată și pentru capacitatea de judecată.» «Cele două limbi stimulează independența de spirit și gustul libertății.» «Limba latină intensifică puterea de concentrare și stabilitatea mentală» și «consolidează gândirea analitică». Un tânăr studios declară că a învăța grecește «este modalitatea optimă de a reflecta asupra Ființei, asupra istoriei și asupra comportamentului uman». «Greaca e o limbă minunată, imaginativă, plină de culoare» – spune un altul. A o cunoaște e «a respira un pic de eternitate». O solidă formație clasică se impune ca foarte utilă și pentru naturile pragmatice. Ea constituie o excelentă temelie de cultură generală, un bun exercițiu pentru propriile aptitudini intelectuale și morale. În plus, fără greacă nu ai acces la meserii cum sunt teologia, arheologia, istoria veche, iar fără latină nu te poți ilustra onorabil în istoria artei, muzicologie, filologie, orientalistică. S-au găsit voci care să invoce beneficiile studiilor clasice și pentru o

mai subtilă înțelegere a europenității, dacă nu chiar a globalizării, dacă ne gândim la întinderea colosală a vechilor imperii, care adunau laolaltă, în comunitatea idiomului dominant, teritorii astăzi disparate.

«Morții trăiesc mai mult» sună titlul articolului pe care l-am citat. Da, dar numai în țările în care cei vii sunt vii cu adevărat. Adică treji. Adică atenți la structurile de adâncime ale identității lor, și nu la fuduliile ei de paradă.” (Andrei Pleșu – Greaca și latina, <https://dilemaveche.ro/sectiune/editoriale-si-opinii/situatiunea/greaca-si-latina-612368.html>)

43. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:

- a. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia ar fi de dorit să urmărim exemplul Germaniei și să avem, și în România, un reviriment al interesului pentru studiile clasice
- b. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia ar fi de dorit să urmărim exemplul Germaniei și să avem, și în România, un reviriment al apetitului pentru greacă și latină
- c. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia occidentalii ne-au năpădit cu lipsa lor de tradiții, cu tot felul de tehnologii imorale, cu pofta lor de consum și cu lipsa lor de evlavie
- d. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia cei din apus ne-au năpădit cu lipsa lor de tradiții, cu tehnologiile lor imorale, cu pofta lor de consum și cu lipsa lor de evlavie

44. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:

- a. a analiza poziția autorului față de importanța studiilor clasice pentru românul pragmatic, pătruns de duhul modernității și al progresului
- b. a întări ideea potrivit căreia un reviriment al apetitului pentru greacă și latină ar fi de dorit și în România zilelor noastre
- c. a explica modul în care au ajuns elevii și profesorii din Germania să redescopere virtuțile studiului «limbilor moarte»
- d. a contrazice ideea potrivit căreia studiile clasice sunt resimțite în România (și nu numai la noi) ca fiind străine de duhul modernității și al progresului

45. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:

- a. să pună la îndoială corelația dintre interesul pentru studierea limbilor greacă și latină și regăsirea de sine a poporului român
- b. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la relația dintre studiul «limbilor moarte» și identitatea poporului român
- c. să explice care ar fi cauzele pentru care în România (și nu numai la noi) oamenii nu mai au timp și înclinație pentru învățarea «limbilor moarte»
- d. să analizeze modul în care creșterea interesului pentru studierea limbilor greacă și latină ar produce efecte benefice, astfel încât ar fi de dorit și în România zilelor noastre

Fie textul:

„A mai trecut o vară, iar începe anul universitar. Nimic nou, e la fel de rău ca în anii din urmă. Facultățile «grele» din Universitate, Fizică, Matematică, Chimie, se zbat în aceeași lipsă deja cronică de studenți – nici nu vreau să mă gândesc ce se va întâmpla când boala se va acutiza. Încercăm, cum putem și cum ne pricepem, să aducem studenți. [...] Dar nu cred că dacă vom intensifica propaganda în licee – și o s-o facem –, dacă vom avea mai multe cămine – avea-vom oare? –, dacă vom aplica programe și planuri de învățământ – am făcut-o, în parte –, dacă profesorii și cursurile vor fi din ce în ce mai «user friendly», facultatea se va umple. Sigur, nu va fi de ajuns.

Rana e mult prea adâncă. Sunt convins că, așa cum mulți spun, o parte din vină pentru situația asta o are felul în care sunt predate științele, matematica în special, în școală și liceu. Dar și dacă s-ar schimba totul și s-ar preda aceste discipline ca-n visele mele frumoase – fără exagerări tehnice și teoretice, cu explicarea legăturilor dintre discipline, cu aplicații, cu accentuarea laturilor euristice, istorice și, mai ales, ludice –, tot nu cred că s-ar îmbunătăți sensibil situația noastră. Trebuie să fie un motiv mai profund pe care sociologii

ar cam fi cazul să-l deslușească; mai ales că «la ei» e coadă, au de unde alege – ah, ce-i invidiez!

Cred că este vorba, în primul rând, de un reflex al fugii generale de efort susținut, de construcție temeinică și de durată, care-și arată cu greu și târziu roadele. Nu te bagi la o facultate grea, cum sunt în suferință acestea despre care vorbesc, atunci când ai la îndemână sumedenie altele la care diploma de licență se ia ușor, cea de master și mai ușor, iar de doctorat nu mai vorbesc.

În plus, piața muncii trimite semnale contradictorii. Avem, pe de o parte, plângerile repetate – nu știu cât de îndreptățite, pentru că ne-am obișnuit să le luăm de bune fără mare verificare – față de inadecvarea pregătirii universitare la necesitățile reale din mediul economic. Distinsul domn Radu Fumică [...] spune chiar, tranșant, că «învățământul va falimenta economia». Îmi vine să-l întreb, precum Moromete: «Pe ce te bazezi?».

Trebuie că e o chestie de optică – de unde privesc eu, se vede invers: economia românească e atât de primitivă încât nu știe ce să ceară de la învățământ; cere atât de puțin și de nesofisticat, confundă universitatea cu școala de meserii, încât va sfârși prin a îngropa ea definitiv învățământul. Pe de altă parte, firmele angajează la grămadă, pe orice post, pe oricine, indiferent de specializare. S-ar zice că există câteva facultăți jolly-joker cu care mergi la sigur oriunde. Mă rog, aproape oriunde: nu chiar în fabrică, acolo e nevoie – surprize, surprize – de ingineri, dar câte fabrici mai avem noi? Și la ce ne-ar folosi mai multe? Concurența cea mai mare e la facultățile serioase: de Administrație și afaceri, Drept, Finanțe, plus Psihologia, Sociologia... numai ramuri înalt productive. [...]» (Liviu Ornea – E toamnă iar, <https://www.observatorcultural.ro/articol/bifurcatii-e-toamna-iar-2/>)

46. În contextul pasajului, autorul poate fi cel mai bine interpretat ca:

- a. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia faptul că numărul absolvenților de liceu care-și doresc să devină studenți ai facultăților tehnice este într-o continuă scădere trebuie să aibă niște cauze mai profunde
- b. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia faptul că numărul absolvenților de liceu care-și doresc să devină studenți ai facultăților tehnice este într-o continuă scădere trebuie să aibă niște cauze mai profunde
- c. fiind în totalitate de acord cu ideea potrivit căreia, prin inadecvarea pregătirii universitare la necesitățile reale din mediul economic, învățământul riscă să falimenteze economia
- d. fiind în total dezacord cu ideea potrivit căreia, prin semnalele contradictorii trimise de piața muncii, economia riscă să falimenteze învățământul

47. Scopul principal al ultimului paragraf din pasaj este acela de:

- a. a contrazice ideea potrivit căreia anumite facultăți sunt căutate pentru că reușesc să le asigure absolvenților lor, indiferent de specializare, inserarea cu succes pe piața muncii
- b. a explica modul în care cele mai căutate facultăți aproape ajung să le asigure absolvenților lor, indiferent de specializare, succesul garantat pe piața muncii
- c. a întări ideea potrivit căreia, prin semnalele contradictorii trimise de piața muncii, economia românească riscă să falimenteze învățământul
- d. a analiza poziția autorului față de importanța ușurinței cu care se obține diploma de licență pentru succesul unei facultăți din România zilelor noastre

48. În acest pasaj, scopul principal al autorului este cel mai probabil:

- a. să explice care ar fi cauzele pentru care facultățile de factură umanistă sunt mai căutate în prezent decât cele tehnice
- b. să corecteze punctul de vedere cel mai răspândit privitor la relația dintre ușurința cu care se obține diploma de licență și succesul unei facultăți din România zilelor noastre
- c. să susțină că, prin inadecvarea pregătirii universitare la necesitățile reale din mediul economic, învățământul riscă să falimenteze economia românească
- d. să pună la îndoială corelația dintre piața muncii și sistemul de învățământ

RĂSPUNSURI – ITEMI PE CAPITOLE

GÂNDIRE CRITICĂ

Capitolul 1: Introducere în logică și argumentare

Item	Răspuns
1.	c
2.	b
3.	a
4.	d
5.	a
6.	c
7.	a
8.	b
9.	d
10.	b
11.	c
12.	a
13.	c
14.	d
15.	b
16.	d
17.	a
18.	c
19.	a
20.	b
21.	d
22.	b
23.	c
24.	a

25.	c
26.	d
27.	b
28.	d
29.	a
30.	c
31.	a
32.	b
33.	d
34.	b
35.	c
36.	a
37.	c
38.	d
39.	b
40.	d
41.	a
42.	c
43.	a
44.	b
45.	d
46.	b
47.	c
48.	a